

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țipare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Ctescu	▽ C. C. Pop.-Tașcă.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel putin doi lei pe an, iar pentru invatatori, preoti rurali si sateni, de cel putin un leu pe an. Fiecare membru este indatorat ca, in cel d'intaiu an dupa primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel putin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insoțite de cotizatia pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, Bucuresti.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei române.*— *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator.*— *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar.*— *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar.*— *Membri:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român;* I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei;* M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar;* Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar;* Dlm. Cecropid, *institutor.*— *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine;* *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar;* Const. Alexandrescu, *institutor.*

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

I. D. Agraru (Ploești), 2 lei; Em. Flavian (Ploești), 2 lei; C. Rigu Alex. Manicatide, profesor (Ploești), 2 lei; N. G. Lăzărescu profesor (Ploești), 2 lei; A. Moșoiu (Ploești), 2 lei; I. Basarabescu (Ploești), 2 lei; I. Niculescu (Ploești), 2 lei; E. Ludvig (Ploești), 2 lei; E. Gheorghiu (Ploești), 2 lei; D. Popescu-Alexandria (Ploești), 2 lei; M. I. Tutunariu (Ploești), 2 lei; Gh. Th. Dinescu (Ploești), 2 lei; Pană Popescu (Ploești), 2 lei; Badea Cirișeanu (București), 10 lei; Zamfir I. Prună (Ungureni-Romanați), 1 leu; Eleonora Th. Nicolau (Ploești), 2 lei; Maria D. Solomonescu (Ploești), 2 lei; Ivașcu Dumitru (Raci-Gorj), 1 leu; I. Guliotti (Brăila), 10 lei; F. Drugescu (Brăila), 2 lei; I. Brătescu (Brăila), 5 lei; Th. N. Ciuntu (Brăila), 2 lei; Ilie Dumitrescu (Brăila), 2 lei E. Maryu (Brăila), 2 lei; I. R. Simionescu (Brăila), 2 lei; N. Chicireanu (Brăila), 2 lei; G. Iuga (Brăila), 2 lei; I. Pipoș (Brăila), 2 lei; Aug. Marinescu (Brăila), 2 lei; Octavian Dan (Balta Doamnei-Prahova), 2 lei; Vasile Pătrașcu (Balta Doamnei-Prahova), 2 lei; Iancu Nicolescu (Balta Doamnei-Prahova), 1 leu; Ioan Pătrașcu (Balta Doamnei-Prahova), 1 leu; Pr. D. Popescu (Balta Doamnei-Prahova), 1 leu; Ioan R. Dinu (Balta Doamnei-Prahova), 1 leu; Crăciun Gheorghescu (Balta Doamnei-Prahova), 1 leu; Ștefan Gh. Petre (Balta Doamnei-Prahova), Florea Florea (Balta-Doamnei-Prahova), 1 leu; Ilarian Medrea (Curcubeu-Prahova), 2 lei; Gh. Manolescu (Gherghița-Prahova), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 556; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.170 lei și 10 bani,

(Va urmă în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8

„ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. . . . . 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Măsu publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Gh. A. Vasile Alexandri, cu prilejul desvălirii statuei. — Gh. Coșbuc, Academia Română. — Th. D. Speranța, Mai uită-te și la alții. — Mihail Sadoveanu, Scrisori trimise de un prieten pribeag. — Gr. Teodossiu, Fotoasele pădurilor. — Irimia Popescu, Cât trebuie să muncească un cal. — V. S. Moga, Lucrările agricole în luna Maiu. — N. S., Escursiunea învățătorilor suceveni la Suceava. — Cronica săptămânii. — De pe Domeniile Coroanei. — Bibliografii. — Posta administrației.

Sfaturi: Impotriva lepădării la epe și la vaci.

Ilustrațiuni: Vasile Alexandri. — O pădure pe coastele Carpaților. — Infățișarea unui cal ce muncește numai cât trebuie. — Biserica Sf. Gheorghe din Suceava. — Mănăstirea Sucevița și ruinele cetății principilor români.

Vasile Alexandri

— cu prilejul desvălirii statuei —

Recunoștința popoarelor pentru oamenii cari și-au închinat viața întru servirea patriei, se arată prin monumente cari au de scop să fie pururea vie amintirea acestor vrednici slujitori.

Când se inaugurează statua lui Vasile Alexandri, nu este numai ca să se aducă prinos de admirație talentului poetic al aceluia care a cântat liniștea vieții dela țară și a reinviat pe unii eroi ai imaginației populare, ci totdeauna ca să se cinstească luptătorul care a stat neclintit în cele d'întăiu rânduri în toate mișcările mari și generoase ale poporului nostru.

Scrierile lui vor fi izvoare totdeauna vii, la cari tinerimea se va adăpa ca să se întărească prin admirația pentru trecutul neamului și prin încrederea în viitorul lui.

A povesti viața și activitatea lui Alexandri, este a vorbi despre toată mișcarea politică și literară cam dela 1840 până la 1880.

Născut la 1821 în orașul Bacău, el a început să scrie încă pe când făcea studii în Paris, și, îndată ce s'a întors în țară, s'a întovărășit cu acel mănunchiu de tineri care — pela 1838—39 — dă semnalul pentru schimbarea stării politice și culturale a Moldovei. Alături cu Mihail Cogălniceanu cu Alecu Russo, cu Negri, cu Costache Negruzzi și cu alții, Alexandri începe lupta în direcțiunea aceasta.

Vasile Alexandri.

Ei încearcă toate chipurile pentru a gonii ideile învechite și — măcar că boeri și dâșii — pentru a dărâma privilegiile boerimei, care voia să ție țara în înjosire și în întuneric.

Ca să înțelegem însemnătatea mișcării lor și să o putem prețui precum merită, să ne aducem aminte că, în locul României de azi, erau atunci două țărișoare a căror ființă deosebită nu eră știută de nimeni ; că o legiuire făcută de străini le cârmuiau pe amândouă și că străinii porunceau ca într'o țară cucerită ; că boerii, scutiți de biruri și având numai cinste și dregătorii, luau tot din spinarea sătenilor cari sărăceau și se împutinau ; că învățătura eră așa de puțin răspândită încât se credeă mare lucru dacă o fi o școală într'un județ ; că eram așa de înapoiați în obiceiurile noastre încât țiganii erau robi și se vindeau ca vitele.

Împotriva stării politice, împotriva stării sociale, împotriva deprinderilor statornicite de veacuri, se ridică tinerimea și toate silințele lor se grupează în jurul ideilor de regenerare și de redeșteptare.

Revistele și cărțile lor — oprite foarte adesea de stăpânire — cercetează trecutul neamului, ridică glasul pentru poporul dela sate și stăruie pentru a încredința pe toți că Românul e merit să se înalțe.

Alexandri este între cei mai stăruitori și cei mai productivi. Pe lângă poeziile și articolele ce publică, el găsește un nou mijloc pentru răspândirea ideilor celor noi : teatrul. Când a primit, la 1840, împreună cu Negruzzi și Cogălniceanu, sarcina de a conduce teatrul din Iași, ei așa au privit instituțiunea ce li se încredința : ca mijloc de luptă. Astfel, Alexandri, în piesele sale, a supus răsului privitorilor și pe acei oameni din societatea română cari voiau să rămână în deprinderile trecutului și pe ceilalți cari umblau după reforme nepotrivite sau greșite. Vom vedea întrânsele boeri mai mari sau mai mici cari aleargă numai după slujbă și se închină înaintea străinilor, cari disprețuesc pe țaran, cari consideră pe țigan ca pe un obiect, cari cred că răspândirea învățaturii e o nenorocire ; dar vom vedea și zăpăciți cari se amețesc de cuvinte frumoase fără să le poată înțelege temeiul sau tineri cari se întorc din străinătate înfumurați și cu dispreț pentru cele din țară. Publicul râdeă când vedeă pe Cocoana Chirița, pe Iorgu dela Sadagura, pe provincialii râvnitori de slujbă din «Millo Director» ; dar din piesele lui se scotea totdeauna o învățatură folositoare.

Silințele generației de patrioți dela 1848 și dela 1859 au fost încununete de izbândă. Ei au văzut țiganii desrobiți și deveniți oameni. Ei au văzut mișcarea democratică zguduind clădirea trecutului. Ei au văzut principatele luate în seamă de puterile Europei. Ei au văzut divanurile ad-hoc declarând că Românii vor să se unească și să fie liberi. Ei au văzut unirea întemeiată în contra voinței unor strașnici vecini. Ei au văzut căzând privilegiile trecutului ; pe țărani i-au văzut împroprietăriți ; averile mănăstirilor luate din mâna călugărilor greci. Unii dintr'înșii, cărora li s'a îngăduit vieață mai lungă, au văzut și Constituția din 1866, au văzut războiul fericit urmat de independența țării, au

văzut Regatul, au văzut adică vieața cea nouă a poporului român.

Alexandri a fost dintre aceștia din urmă și în poezia lui au găsit ecou toate momentele de durere sau de mulțumire din acest lung șir de ani.

Pe când țăranul eră necunoscut ori disprețuit, Alexandri a adunat cântecele, doinele și baladele lui și a strigat: «Românul e născut poet!»

Pe când unii scriitori își căutau inspirația în izvoare străine, Alexandri publica «Doinele și lăcrămioarele» și apoi «Mărgăritărele», cântând:

Astfel glasul Libertății
Va sună'n ziua Dreptății
Pentru biata țara mea
Și din umbrele durerii
Steaua mândră a învierii
Răsări-va pentru ea!

sau punând Sentinela Română să zică :

Eu să pier? Eu? Niciodată!
Vie o lume încruntată,
Vie valuri mari de foc
Nici că m'or clinti din loc.
Căci Român sunt în putere
Și Romănu'n veci nu pier!

sau, în fine, luând trâmbița și sunând alarma :

Sculați, frați de-acelaș nume, iată timpul de frăție!
Peste Molna, peste Milcov, peste Prut, peste Carpați
Aruncați brațele voastre cu-o puternică mândrie,
Și de-acum pe veșnicie
Cu toți mâinele vă dați!

Când marele fapt al unirii se împlinește, tot Alexandri este cântărețul care chiamă pe frați la horă :

Să'nvartim hora frăției
Pe pământul României!

Vitejiile și suferințele din trecutul țării îl mișcă și-l umplu de admirație, și astfel ne înfățișează pe marele Ștefan :

Iată-l cărunt, dar încă bărbat între bărbați
Ca muntele Ceahlăul prin munții din Carpați!

pe bătrânul Dan, căpitanul de plaiu :

Vechiu pustnic, rămas singur din timpul său afară,
Ca pe un gol de munte o stâncă solitară...

și pe alți eroi, pe alți luptători, cari își dau vieața cu convingerea că :

Vor sădi în viitor
Libertatea țării lor!...

Iar când apoi — după ani și ani — împrejurările chiamă pe Români din nou pe câmpul gloriei, Alexandri simte că întinerește și că poate să îmbărbăteze pe ostași, să încunune pe învingători. El vede că :

Balcanul și Carpatul la Dunărea măreață
Ca doi giganti năprasnici stau astăzi față'n față...

și zice :

O! Români, în fața voastră, colo'n tainica cea zare,
Vedeți voi o rază vie care'ncet, încet răsare,
Străbătând prin umbra deasă de lungi secolii adunată?
E voiosul fapt de ziuă mult dorită, mult visată,
E lumina re'nvierii, e luceafărul sperării,
E triumful luptei voastre, soarele neatarnării!...

Astfel a cugetat și a scris, astfel a trăit Vasile Alexandri, «acel rege al poeziei, veșnic tânăr și ferice», cum îl numește Eminescu. Acesta este înțelesul de căpetenie al recunoștinței pe care poporul român o arată memoriei aceleuia pe care-l numim «bardul dela Mircești» și care, în 1890, lângă «draga luncă» a Mirceștilor și-a dat sfârșitul, plâns de toată țara, de toată Româניה. Și pe când cei 9 curcani și cu sergentul îi dădeau ultima salutare la marginea mormântului, se părea că glasul lui răsună încă spre a lăsa ca lozincă fraților săi :

Că nu-i mai scump nimica az
Pe lumea pământească
Decât un nume de viteaz
Și moartea vitejească!

Gh. A.

Ceaiul lui Bețivescu. *Bețivescu răcise; aveà un guturai strașnic. Un prieten îi spusese să bea un ceaiu cu rom și să stea acasă.*

— *Așà am să fac! și chemând servitoarea, îi zise:*

— *Să-mi pregătești un ceai cu rom.... Dar.... doctorul mi-a spus odată că cine bea ceaiu prea mult se enervează, de aceea toarnă rom în pahar și pune și câteva picături de ceaiu.*

ACADEMIA ROMÂNĂ

II.

Academia s'a întemeiat în 1866, și membri ei atunci erau numai 16, toți numiți prin decretul dela 22 Aprilie dintr'acel an. Aveam pe-atunci puține oameni cu cari să poți face o Academie. Aceștia erau următorii: V. Babeș, I. Sbiera, I. Caraiani, Bariț, Cipariu, D. Cozacovici, Ambr. Dimitrovici, Alex. Hajdeu, Iasif Hodoș, Al. Hurmuzachi, Andr. Mocioni, Al. Roman, Const. Stamati, Ion Străjescu și Vasile Al. Urechie. Dintr'aceștia numai cei trei dela începutul șirului mai trăesc.

În anul viitor apoi, prin decretul domnesc dela 20 Iunie (1867), s'au mai adăogat opt, numiți și aceștia de Domnitor: Titu Maiorescu, V. Alexandri, Eliade Rădulescu, Nicolae Ionescu, D. Tr. Laurian, I. Massimu, Const. Negruți și C. A. Roseti. Dintr'aceștia numai primul trăește.

De atunci încoace, toți membrii cari au fost și cari sunt, ai Academiei, sunt aleși de însăși Academie care s'a dezvoltat cu încetul și la 1872 și a făcut Statutul care e și acum în vigoare.

Printr'acel statut numărul membrilor Academiei s'a stabilit la 36. Acesta este numărul peste care nu poate trece. Membrii sunt aleși pe viață. Aceasta lămurește în deajuns faptul pe care l găsec nedrept cei neștiutori, că anume oameni de știință ori scriitori cu nume nu sunt membri ai Academiei, și că sunt «lăsați pe dinafară», ca și când ar fi nesocotiți de cei ce sunt în Academie. E de sine înțeles că, numărul membrilor fiind limitat la 36, nimeni nu poate intra în Academie decât numai când e un loc vacant, iar locul vacant nu se poate face decât numai când moare vr'un membru.

Acești 36 de membri sunt activi. În lucrările lor sunt ajutați de alți 45 de membri cari se numesc corespondenți, și sunt aleși de Academie, adică de adunarea celor 36 de membri activi. Și numărul acestora e limitat, la 45, și nimeni nu poate fi ales până ce nu se face un loc vacant, fie prin moartea vr'unuia, fie prin trecerea lui ca membru activ.

Membri activi și acești 45 de membri corespondenți nu

pot să fie niciodată străini, ci numai Români. Pot fi însă aleși și dintre străini membri onorari și chiar și membri corespondenți, însă nu în numărul celor 45 de cari am vorbit.

Academia își alege un președinte pe câte un an, putând fi reales la anul, dar nu mai mult de 3 ani în șir. Actualul ei președinte e d-l Ion Kalinderu. Afară de președinte, Academia mai are un secretar general, ales pe câte șapte ani. Actualul secretar e d-l Dimitrie Sturdza.

Membri activi, cei 36 cari alcătuiesc adevărata «Academie», sunt oameni de știință și scriitori din toate provinciile locuite de Români. Cu toate că nu e specificat nicăeri, nici în statut nici în regulamentul Academiei, totuși prin oarecare uz s'a stabilit că — întru cât e cu puțință — provinciile să aibă o parte egală în numărul membrilor. Adică, 12 să fie din Muntenia, 12 din Moldova și 12 din provinciile de sub stăpânirile străine.

Nu însă în faptul acesta joacă rol numărul 12 în organizarea Academiei, ci într'altul. Anume tot câte 12 membri formează o secțiune a Academiei, după trei feluri de activitate a ei. Una e secțiunea istorică și se ocupă numai cu cestiuni de istorie și de științele cari sunt înrudite cu ea, deci membrii secțiunii sunt toți istorici. Alta e secțiunea literară și se ocupă cu filologia și cu literatura frumoasă, și membri ei s'aleg dintre filologi și literați. Iar a treia e științifică și se ocupă numai cu științele. Fiecare secțiune lucrează deosebit; și numai în cestiuni de administrație, de împărțire de premii, de alegere de membri noi lucrează unite, alcătuind ceea ce se numește «plenul» Academiei. Toate hotărârile, fie în secțiuni, fie în plen se iau prin votare. Iar dreptul de vot îl au numai membri activi. Cei corespondenți au dreptul numai de a-și da părerile, și votul lor e numai consultativ.

G. Coșbuc.

— Cine nu știe să-și chivernisească casa sa, rău va chivernisi pe a altuia.

— Plăcerea și iubirea la un loc fac osteneala și lucrul ușor.

— Cuvântul este argint, tăcerea este aur.

Mai uită-te și la alții.

Vezi prin satele noastre unele case așa de singuratice ori răzlețe că parcă ar fi căzute de undeva. Dacă e soare îți închipui că te topește soarele lângă ea, dacă e vânt ori ploaie, îți se pare că pe lângă dânsa omul trebuie să umble ca un câne a nimănui: nu vezi nici urmă de adăpost. Unele de bine, de rău, au ceva împrejurimi — gard ori șanț, doar atât.

Și te gândești, adică mare lucru ar fi ca să răsadescă omul un copac doi lângă casă? L'ar țineă asta vr'o cheltuială deosebită? Adecă în toată lungimea vremii pe care i-a dat' o Dumnezeu omului s'o trăiască, nu găsește el când să scurme nițel pământul și să înfigă câțiva lăstari de pomi, pe care apoi pământul și bunul Dumnezeu vor avea grije să-i crească și să-i facă mari?

Îmi vine în minte o poveste.

Se spune că odată, în vremea de demult, un fecior și-o fată de împărat se luaseră în căsătorie, și părinții lor, îndată după nuntă i-au trimes să trăiască nu știu unde într'un loc depărtat. Dar le-au dat bani și le-au dat toate cele trebuincioase: le-au dat lăzi de bani și care și harabale de lucruri de gospodărie.

Și s'au dus tinerii și s'au așezat în casa care le eră hotărâtă și au rămas să trăiască acolo.

Și trăiau între ei așa de bine că nu le venea să se despărțească unul de altul nici cât ai coace-un ou, și cu toate acestea mereu înștiințau pe părinții lor că nu le place cum e în casă la ei: că deși au mulțime de lucruri și frumoase și bune și scumpe, totuși nu se pot sluji de ele pentru că nici odată nu le au la îndemână și când caută un lucru se împiedecă de altele care nu-i trebuie și pe cel care-i trebuie nu-l găsește.

Impărații și împărătesele socri și părinți se necăjiau grozav de câte ori primeau asemenea vești dela copiii lor, dar nu-și puteau închipui ce poate

fi pricina necazului nici nu puteau să se ducă acolo pentrucă erau bătrâni și nu puteau umblă pe drumuri.

La urma urmei împărații bătrâni tot gândindu se și sfātuindu-se și azi și mâine, au hotărît de-au pus să strângă Crainicul, ca toți ghicitorii și filosoffi, și astronomii cari știu să ghicească ce se petrece în depărtare, să vină la ei, și care va ghici pricina care le cășunează supărare și neplăcere tinerilor însurăței, acela va căpătă ca mulțumită o fată de împărat de soție și o jumătate de împărăție.

Și-au venit și ghicitori și filosoffi și astronomi și-au stat și-au vorbit și s'au tâlcuit trei zile și trei nopți, și din toți câți au fost numai unul s'a dus și le-a vorbit împăraților așa:

Innălțați Impărați,

Dacă voiți ca copiii voștri să prinză dragoste de casa lor, spuneți-le să se mai ducă și pe la alți oameni prin case și să-i vadă cum trăesc.

Sfatul acesta cei doi împărați și cele două împărătese, socri și părinți numai decăt l'au împărțășit copiilor lor.

Copiii când au primit înștiințare dela părinți numai decăt au și pornit amândoi să vază și alte case pe la alți oameni.

Și zice că nu multe case au umblat și chiar în ziua aceea s'au întors înapoi acasă, și când au venit acasă au venit și cu leacul care trebuia să le facă dragă casa lor.

Și știți care eră leacul?

Leacul eră niște cue de bătut în păreți, cue mari și mici și de toate felurile.

Ei n'aveau cue și din pricina aceasta toate lucrurile cari trebuiau atârinate pe păreți, sedeau unele peste altele prin casă amestecate, haine cu portrete și icoane, farfurii, puști, săbii, pălării și câte și mai câte.

Nu numai sărăcia și lenea sunt pricina atâtor neajunsuri cari se văd la țară, ci adese ori este și nepriceperea ori neștiința. *Omul nu face pentru că nu știe ce să facă.* Pentru aceasta ar fi bine ca să

se mai ducă și pe-aiurea, prin alte locuri, să vadă cum e.

Să te duci în străinătate, de pildă în Bavaria, și să vezi casele de-a rândul împrejmuite cu gard viu și cu pomi și cu flori și cu grădini de pomi plini de fructe și de toate.

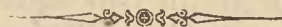
Și drumurile de prin sat și drumurile de pe câmp toate cu pomi de-o parte și de alta. Și pe sub pomi bănci pentru ca să aibă oamenii unde se odihni. Și curțile curate și măturate și drumurile curate.

Dar pe-acolo grija de aceste lucruri o are în mare parte o societate făcută înadins, numită *Societatea de înfrumusețare*.

Membrii acestei societăți adună bani și lucrează cum pot ca să țină curate și frumoase și satele și împrejurimele.

Adică pe la noi, pe la sate, nu s'ar putea face cu flăcăii și fetele un fel de societăți care să aibă de scop *ținerea curățeniei și frumosului prin sate, precum și păstrarea costumului național?*

Th. D. Sperantia.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Rădășenii și sărbătorirea sfântului Mercurie.

II.

Nimeni nu stă degeaba în satul acesta. Din primăvară până'n toamnă mișcare și muncă, bărbații într'o parte, femeile în alta. E adevărat că povestea cu cioara și cu pruna se cam adevărește: bărbatul știe prețul banului și paraua o înfundă bine în pungă și de ea nu se atinge, par'că ar pecetlui-o acolo; femeia singură trebuie să ducă rânduiala casei cu ceea ce câștigă pe legume și pe lăptării, pe cari, cu preț bun, le dăsfăce în târg, aproape. Cam strâns trăesc, cei dreptul De aceea vecinii au mai adăogit câte ceva la povestea cărpănoșiei lor. Flăcăii din satele învecinate, la horile lor, chiue câte odată în pilda fetelor din vale:

Fetele din Rădășeni
Is ernate cu strujeni,
Și-s vărate cu tăriță,
Le curg ochii ca la mătă!

Dar cât despre asta puțin să le pese fetelor din Rădășeni ! Vulpea dacă n'ajunge strugurii, zice că-s acri. Crescute la umbra livezilor, ferite de soare și vânturi, fetele acelea ar face fala multor sate. Părul lor bogat numai ele știu să-l împletească cu vechiu meșteșug, obrajii lor poți să-i tai c'un fir de păr așa-s de fragezi, și, deși portul lor e simplu, fără colori și fără flori numai cu salba veche și grea de arginți, — nu prea le găsești pereche prin partea locului. Acuma e adevărat că n'or fi fiind toate cu obrajii așa, și cu părul mare, și cu boiul mlădios, — dar la cele *altfel* cine se mai uită ? Iată dar că pentru așa chiuituri au dreptate să se pue la price flăcăii din Rădășeni, să se pue la price cu gălceavă, cu pumni și chiar cu cuțitul pentru drepturile și frumusețile lor, — dar ei au altceva mai bun de făcut. Ar putea răspunde și ei poate cu chiuituri spre fetele vecinilor, mai ales spre a celor de lângă târg, cari au prins a umblă cu mănuși și cu paltonașe :

Multe'n lume omul vede,
 La o casă șapte fete,
 Și fântâna sub perete,
 Moare cânele de sete !

Dar ei nu aruncă strigăte de acestea, nici de altele, ei nu strigă niciodată în horile lor domoale.

Totdeauna cumpăniți și cu știința prețului vremii. Primăvara își samănă pământurile puține și-și curăță arborii. Nici un loc nu rămâne sterp în preajma casei ; în satul lor nu s'a îndeletnicit nimeni cu spinăritul ; nici chiar holera, care a venit pe cozile cailor rusești și care a umplut toate drumurile țării, la ei n'a putut prinde. Fiecare palmă de loc e curățată și bine întrebuințată ; fiecare pom e îngrijit cu răbdare și apărat de dușmani. Vita lor nu sprijină niciodată gardurile și nu horhăește prin șanțuri lătrată de câni : vaca e ținută bine, hrănită cu îndestulare și adăpostită în grajd de vâlătuci. Flăcăii fac oastea la călărași totdeauna cu caii lor de-acasă. « Cal de măsură am ! » zice totdeauna cu oarecare mândrie Rădășanul.

Când le înfloresc livezile, ca o suflare de sărbătoare trece prin tot satul : atunci mai ales se aud cântecele târăgănite și melancolice ale fetelor. Atunci în amurg, prin ceața ușoară, prin fumul care se înalță încet ca un nour străveziu, printre țipelele prelungi ale cumpenelor, răzbat mai întâiu cântecele de fluer de pe dealurile din prejur, câteodată chiar câte-un bucium suspină în amurgitul sângerous ; apoi se potolește satul, se face tăcere, ș'un glas de fată într'un fund de vâlcea adie ca o oltare melodioasă, pe când cea dintâiu stea strălucește ca o lacrimă în albastrul curat al înserării.

Iar vara când roadele atârnă grele din frunzișuri, când gospodarii au ieșit la câmp, satul liniștit parcă dormitează în pulberea de aur a soarelui. Numai ici-colo, pe malul unui râmnice, sub bolta întunecoasă de foi, visează o fată cu ochii duși spre

zarea albastă, pe când în desișuri adânci flueră o mierlă, se oprește ca'n vis, și iar pornește într'o ușoară adiere de vânt.

Apoi, după munca grea a câmpului, fără o clipă de răgaz, aspră și mare, căci pământul răzășilor e puțin și trebuie din greu lucrat, începe culesul livezilor. Atunci grădinile mari se umplu de cântări, o vieață zgomotoasă străbate vieața satului, o muncă neîntreruptă, înfrigurată ține vreme de săptămâni; munca se împărțește la câmp și acasă, carele pline vin scârțâind dela ogoare țipetele cărăușilor se amestecă cu al culegătorilor, fete și flăcăi, și pretutindeni roada curge îmbelșugată răsplătind neîntrerupta muncă.

Iar după ce câmpurile s'au cules, Rădășenii, negustori de mere, încep a-și înjgheba nenumărate poloboace pentru mere, le umplu le duc la drumul de fier apropiat, în șiraguri neîntrerupte. De aproape și de departe, ba chiar și din străinătate, vin negustori cari numără bani huni, ghiață, Rădășenilor; roada pomilor se preface în argint sunător. Și pe când alții, cu începutul lui Octombrie, pornesc cu căruțe încărcate la drum lung, zi și noapte, spre țara de jos, acasă încep a arde lojnițele; și perjele și prunele calde răspândesc mirodenii dulci în tot satul.

O parte din roada a fost vândută, o parte e dusă pentru iarnă în târgurile țării, o parte rămâne păstrată în pivniți bune, și de-acolo, din satul acela de gospodari cumiți și aprigi, când va da mugurul primăverii, vor ieși minunatele mere rumene, așa de gustoase, pe care Rădășeanul știe să le vândă cu preț prea bun. El nu pierde niciodată, el știe cursul mărții și cursul banului, — și dacă e vorba pe agerime, apoi atunci o oarecare zicătoare despre șiretenia diferitelor neamuri ar trebui schimbată: un Rădășan totdeauna, cu privirile lui ascuțite, cu zâmbetul ușor, înșală șapte ovrei. La ei în sat au încercat odinioară să răzbată câteva odrasle din seminția lui Israel, dar au intrat cu nădejde bogată și au eșit cu o sărăcie despre care vor vorbi șapte neamuri scoboritoare din ei.

Iar când începe sloata începutului de iarnă, când vin vânturile și zăpezile iernii, ai văzut poate, dragă prietene, pe ulițele orașelor Moldovei flăcăuși cu căruțe și cu coșuri de mere. De dimineată și până în seară colindă ulițele, își strigă și-și cântăresc marfa cu socoteală și fără grabă. Aceștia sunt viitorii gospodari din Rădășeni cari învață cum se trăește pe lume și cât de greu se câștigă în ziua de azi paraua. Seara se adună la gazdele lor, la o cină simplă și săracă, în preajma unui culcuș tare, vorbesc puțin și se culcă trudiți după mâncare, cu gândul la satul lor îndepărtat, acoperit de ninsoare, cu livezile amorțite, cu căsuțele licărind prin cernerea ninsorii. Așteaptă răbdători venirea sărbătorilor de iarnă; ș'atunci unii din ei pornesc cu dor spre case, cu ban greu agonisit, spre bucuriile și spre datinele din vechi rămase. Trenul îi duce în spre Rădășeni: acolo vor găsi fetele cu care au să joace la horă în primăvară,

la vatra potolită se rostesc poveștile bătrânești și istoriile satului, acolo ei, cu munca grea în *străinătăți*, sporesc belșugul, așa cum au învățat dela părinți.

Apoi, după bucuriile sărbătorilor, iar se întorc la muncă, iar pornesc prin ulițele și târgurile depărtate, cu căruța și cu cântarul, cu strigăte prelungi, învăluți în dulamele lor călduroase.

Niciodată zădarnic nu stau, sfânta muncă niciodată n'o părăsesc. Cunosc lumea; în fața târgovețului nu-și pleacă ochii: e foarte adevărat că omul, când are chimirul plin de zimți, astfel privește în juru-i! Păreche nu știu dacă vei afla acestor oameni oțeliți; sat ca al lor nu se găsește în toată Moldova. Bogăția lor în siece an e sporită cu cel puțin o sută de mii de lei! Și să nu crezi, prietene, că ai citit rău: o sută de mii în adevăr!

Acum e adevărat că așa cum sunt, negălcevitorni, senini și oameni de ispravă, și chiaburi pe deasupra, ar putea avea o biserică să se ducă vestea, nu ca aceea pe care o au, cu clopotnița ca o pălărie veche; ar putea să-și clădească o școală să zici halal, o primărie să știe creștinul unde intră, nici cu zidurile coșcovite, nici cu geamurile sparte; ar putea avea drumuri prunduite și bine ținute în noroiul cărora primăvara să nu se nobilească o tabără de cară, ar putea să-și facă multă și bună gospodărie pentru toți; dar până atunci pe semne că va trebui să mai treacă vreme; și aceasta pe semne va fi când basmul cu cioara și cu pruna va fi uitat!

(Va urmă).

Mihail Sadoveanu.

Foloasele pădurilor.

De-o bucată bună de vreme, pădurile cele mari și bătrâne, ba și cele tinere, tot cad sub tăișul securii nemiloase. Se abat la pământ copacii cei falnici și locul lor îl cuprind holdele și adesea ori paraginele. Intră pentru câtvă timp în punga stăpânitorului de păduri sume bunișoare de bani; dar odată cu venirea lor se duce mândrețea plaiurilor și a câmpiilor, se duce belșugul ogoarelor, și se așează pustiul și jalea pe locuri și în suflete. Se tot despăduresc muscelele, dealurile și șesurile fără de socoteală, și nu ne gândim ce ne așteaptă într'un viitor apropiat.

Pădurile nu sunt lăsate pe pământ de florile mărului. Ele nu sunt crescute numai ca să oprească asupra lor privirile înfiorate ale drumețului, cari își găsește odihnă plăcută la umbra groasă a copacilor; și nici numai ca adăpost al sârelor sălbatice, cari își află în păduri scăparea. Copacii

din păduri n'au numai darul de a sluji pentru mulțumirea unor nevoi ale omului, ca nevoia de a-și face foc, de a-și tâmplări din ei lucruri de casă, părți ale casei, ori corăbii și vapoare uriașe, cari să-l poarte pe valurile mărilor și ale oceanelor.

Și acestea sunt foloase ce nu pot fi trecute cu vederea: dar sunt foloase și mai mari, și mai minunate, pentru dobândirea cărora oamenii prevăzători și cuminiți trebuie să lucreze cu tot dinadinsul, ca să-și înmulțească pădurile, iar acelea cari sunt în ființă să le taie cu socoteală.

O pădure pe coastele Carpaților.

Acum câțiva ani, ba și acum doi ani, o secetă înfricoșătoare uscăse lanurile, făgăduitoare în primăvară de rod îmbelșugat și deschisese poarta sărăciei înfometate, primejduind astfel traiul nevoiașilor noștri de plugari și chiar ființa statului românesc. Și mai în fiecare an sau la scurte răstimpuri, seceta este oaspele nostru cel mai nesuferit, pe care deși n'am voi să-l vedem în ochi niciodată, totuși ne vine nepoftit în țară.

Știința, întemeiată pe fapte bine observate, probează necurmat că în ținuturile unde se taie or se împuținează pă-

durile fără chibzuință, unde acestea pier și în locul lor nu se fac alte împăduriri, acolo mai tot timpul anului este secetă, o secetă ce crește cu atât mai tare, cu cât pădurile se împuținează mai mult.

O pildă ne-o dă în țara noastră câmpia Bărăganului, unde apa se găsește la o adâncime foarte mare în pământ, iar ploile cad rar. Altă pildă ne-o dă marea câmpie a Saharei, din Africa, un loc nisipos și stâncos, unde ploile cad rar și abia umezesc nisipul cel arzător al deșertului.

Pricina secetei este lesne de spus.

Pe timp de uscăciune, copacii ajută la formarea norilor de ploaie. În adevăr, apa care a căzut cu câtăva vreme mai înainte s'a scurs încetul cu încetul în pământ. Când aerul este uscat, copacii trag prin rădăcini apa în partea de sus, la coroană și o răspândesc în văzduh ca aburi. Acești aburi de apă se văd foarte des deasupra pădurilor. Ei se ridică în sus încetul cu încetul și formează norii, cari se scurg ca ploi binefăcătoare.

Apa căzută din ploi cade pe ramurile și pe frunzele copacilor, de unde se scurge în pământ, formând isvoare, pâraie, etc.

Pădurile, fiind răcoroase, împiedecă apa strânsă în pământ să se ridice în aer cu iuțeală ca aburi, ci numai încetul cu încetul, așa că rămâne totdeauna un prisos de apă, care poate cădeă ca ploaie, când aerul a început să se usuce, și când semănăturile au nevoie de ea.

Din potrivă, când copacii se taie, pâraiele, isvoarele, bălțile, pe cari pădurile le agonisiseră și mai ales le adăpostiseră, se prefac în aburi și în locul lor nu se mai pune nimic la loc. Ploi nu pot să mai cadă, căci aerului îi lipsește acum umezeala de altă dată ce se înalță din frunzișul pădurilor. Și odată cu scăderea și cu secarea isvoarelor, se întâmplă și o micșorare a gârlelor, a fluviilor, ceea ce este rău și pentru agricultură și pentru plutirea pe apă. Această împuținare a apei din gârle, fluvii și lacuri se arată și mai pronunțată, la câtăva timpdupă tăierea pădurilor, căci lipsind umezeala acestora, căldura silește apele curgătoare să umezească aerul, ceea ce are ca urmare secarea unora din ele și micșorarea altora. Acestor pricini se datorește că Olțul, Argeșul, Prutul, etc., sunt în timpul verii atât de mici că se pot trece în picioare, fără a da din mâini.

Un alt rău al despăduririi îl aflăm în răvârsările apelor curgătoare din cele mai nevinovate; revârsările acestea se repetă din când în când, prăpădind munca oamenilor și ruinându-i de tot. În asemenea timpuri, mai cu seamă primăvara și toamna, apele umflate ies înfuriate din matca lor și înecând țărmurile până la depărtări mari, duc cu ele tot ce întâinesc în mersul lor nebunesc.

Pentru o țară ca a noastră, unde îndeletnicirea locuitori-

lor este mai mult munca pământului, primejdia acestor înecuri este cu mult mai mare decât pentru țările industriale, căci pier sub apă mii de hectare cu semănături cu tot, or se acopăr cu un strat de humă cleioasă, adusă dela munte și care face destule rele agriculturii. Ce jale, ce desnădejde lasă în sufletele muncitorului de pământ, care n'are alt sprijin decât în puterea brațelor sale și în rodirea pământului, când el vede că potopul de ape se abate pe ogoare și smulge holdele or le culcă sub unde și le ține acoperite până când putrezesc. Sărmanul muncitor se uită rugător spre cer și chiamă ajutorul celui Prea Puternic, ca să înceze ploile la munte, de unde vine primejdia cea mare.

Când săteanul spune că a plouat mult la munte, el își dă cu socoteala că pricina înnecului de apă este o cădere prea mare de ploi; dar numai atât.

Acest potop de apă n'ar fi atât de vijelios în drumul lui, dacă pădurile ar fi numeroase, și nici pământul n'ar fi târît dela munte la vale.

Când pădurile acopereau ținuturile, ele umezeau aerul treptat-treptat, așa că ploile căzând regulat, în acest chip se regulă și cursul apelor. Din potrivă, când copacii lipsesc, nimic nu mai ține ca prefacerea în aburi a apei din gârle, are să se întâmple cu iuțeală, îndată ce a dat de căldură, și odată cu secarea acelor să dea naștere la revărsări mari și primejdioase.

Această revărsare își mai are încă o pricină și în îngustarea albiei apelor curgătoare și a celor stătătoare. În adevăr, pădurile prin numeroasele rădăcini ale mulților săi copaci înțepenesc pe loc pământul pe care sunt aceștia, — de obicei nisip er prundiș — și nu-l lasă să se ducă la vale târît de apele ploilor.

Câtă deosebire este de pildă între pădurile bogate din căt. Cândești, com. Albești (jud. Muscel), și între locurile cu coaste goale dintre comunele Stănești și Corbi, din același județ, și unde, din pricina despăduririi, prundișul și nisipul au înnecat locurile depe vale, au acoperit aproape cu totul crâmpete de locuri altă dată roditoare și amenință acum cu nimicirea o bună parte din pământurile locuitorilor de acolo.

În acele părți ca și în multe altele încă de pe întinsul țării, lipsa de judecată și de chibzuință a făcut ca muscelele să rămână ca în palmă de goale, și odată cu desgolirea coastelor să lase apele ploilor de capul lor, ca să scormonească pământul, să-i spele pătura bună de agricultură, să-l scoată din loc, să-l poarte cine știe pe unde și în loc de a găsi o piedică în copacii pădurilor, să plece sgomotoase la vale înneacănd satele și orașele și aruncând în drumul lor jalea și desnădejdea.

Până și peștii, locuitori ai apelor, se împutinează și chiar pier din râurile și lacurile care se revărsă ori sunt turbu-

rate în bunul lor mers. Innecurile îi scot la mal unde se găsesse în mare număr morți, când apele se retrag în matca lor.

Și ce se face cu pietrișul, cu nisipul, cu huma pe care apele ploilor le cară la vale? Ele le duc peste locurile roditoare, făcându-le neroditoare, ori le așează pe fundul lacurilor și al râurilor, micșorându-le acestora albia și făcându-le să se reverse cu mai multă înlesnire, chiar când ar ploua mai puțin la munte.

Râul Dâmbovița, altă dată, înecă regulat orașul București din pricina îngustirii albiei prin pământul ce după fiecare ploaie la munte îl cără pe fundul ei. Deși înnecul a încetat în părțile de mijloc și de miazăzi, de când comuna a adâncit albia și a îndreptat-o printr-o canalizare bună, totuși în partea de sus a orașului tot se mai întâmplă înnecuri de ape, și pricina am spus-o mai sus: îngustarea albiei râurilor prin depunere de humă, de pietriș și de nisip pe fundul lor, și prin ploile cele multe la munte, cari nu mai găsesse o piedică în păduri.

Prin despăduriri se înmulțesc furtunile, atât de dăunătoare agriculturii, căci vânturile nu mai întâlnesc nici o piedică în calea lor. Pădurile domolesc cu frunzișul și coroana lor bogată puterea furtunilor, așa că se poate spune că pădurile sunt și prietenii agricultorului și păzitorii lanurilor.

Câtă zăpadă, câte mormane de zăpadă nu îngrămădește Crivățul cel turbat pe căile ferate făcute pe locurile neadăpostite de perdele mari de copaci? Intrebați pe oricine și vă va spune că linia ferată București-Cernavodă, care trece printr-o câmpie întinsă din jud. Ialomița, este cea mai des expusă la înămolire, din pricină că în fața ei n'are păduri cari s'ar putea opune vântului purtător de zăpezi. De abia în timpul din urmă au început să se facă plantări de copaci, ca să domolească furia vântului de miazănoapte-răsărit.

Aceiaș sprijin îl dau și pădurile din vecinătatea orașelor și a satelor. Ba încă, copacii prin frunzișul lor dau un aer curat, premenește aerul, îl răcoresc în timpul călduros al verii, iar prin umezeala lor folosesc atât pentru respirația omului și a animalelor, cât și pentru creșterea plantelor de pe fața pământului. Această umezeală se întâmplă tocmai când e mai nevoie de ea, adică pe vreme de secetă sau de căldură mare, și copacii o trag din pământ prin rădăcini și o dau afară prin frunze, cari sunt cași plămâni la om.

Copacii sădiți în locurile băltoase au însușirea bună că împiedică șederea apei în cantități prea mari și nimicind astfel cuiburile frigurilor băltoase, cari sunt atât de răspândite în țară la noi.

Din cele spuse mai înainte se învederează cât de mari sunt foloasele pădurilor. Fără de ele, seceta și revărsările ne așteaptă și cu acestea, sărăcia și mizeria. Inmulțirea pădurilor aduce belșugul de roade și buna stare.

Silințele noastre să fie ca pe viitor cel puțin să fim măsurăți în nimicirea pădurilor, spre a nu lăsa urmașilor cuvânt de blesteme pentru noi. Legile silvice trebuie aplicate cât mai bine, nu numai pe moșiile statului dar și pe moșiile particulare și mai ales ale moșnenilor, iar comunele și școlile să fie îndatorate, și cele din urmă ajutate, ca să facă pepiniere de copaci cari să se sădească în toate locurile despădurite, în toate locurile cari nu mai pot fi prefăcute în islazuri ori pe marginile drumurilor și ale gârlelor.

Cu copaci, Dobrogea n'ar mai fi — cu toată vecinătatea mării — atât de bântuită de cumplite vânturi și nici restul țării n'ar mai simți cele două bice tot atât de rele: biciul secetei și biciul inecurilor.

Grig. Teodossiu.

Cât trebuie să muncească un cal (1).

Invățătorul. — Munca pe care trebuie să o facă un cal hănit și îngrijit de aproape, ține atât de vârsta și puterea lui, cât și de slujba la care'l punem. Vădit că un cal tânăr, ne ajuns în putere, sau prea bătrân, se va supune la o muncă mai ușoară, decât un altul pe deplin dezvoltat și puternic.

Calul care și face slujba la pas, va putea munci mai multe ceasuri pe zi, decât acela care trebuie să meargă la trap și mai ales la fugă. Apoi că și face serviciul la pas sau trap, este ușor de priceput că acel cal care va umbla pe căi rele, ne pavate, ne împietrite, noroioase, la deal sau la vale, sau în cerc, se va obosi mai repede decât un altul care și va purta călărețul sau își va trage povara, pe un drum neted, bine făcut.

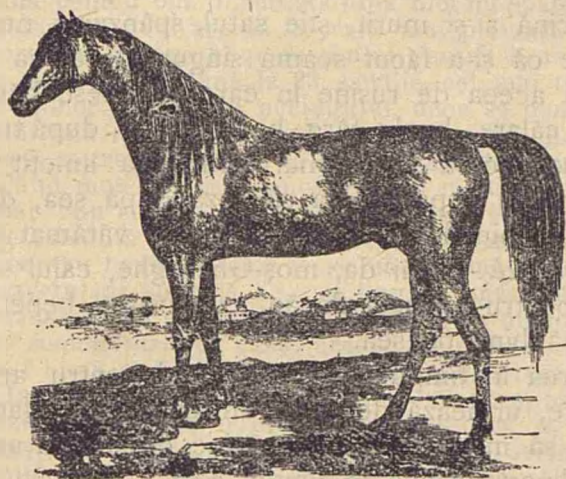
Dar ori cum ar lucra un cal, odihna și pentru el, cași pentru om, îi este trebuincioasă sănătății, așa că nici odată nu ne vom lăcomi supunându-l la munci peste puterile lui și fără preget, știindu-se că prin munca nesăbuită a bietului animal, deși s'ar părea că câștigăm ceva mai mult, de fapt însă mai mult pierdem, căci acel cal chinuit, slăbește, se dărapână, astfel că în scurt timp nu mai este bun aproape de nimic, fie pentru că și-a istovit puterile, fie din

(1) Vezi No. 28—29.

causa boalelor și metehnelor pe cari i le-au pricinuit munca grea și fără răgaz.

Vom îngriji deci ca orice cal să muncească atât, încât să-i rămâe timpul necesar pentru mâncare și repaus. Vom lua de asemenea aminte ca povara ce trage sau samarul ce poartă în spinare, să nu fie peste forța lui. Urmând astfel suntem siguri de foloasele muncii pe care el ne-o produce, ca și de păstrarea sănătății și voiniciei lui.

Infățîșarea unui cal ce muncește numai cât trebuie.

În timpul serviciului calul înădușindu-se, înfierbântându-se, este cu cale, mai ales pe vremurile friguroase, de a ne chivernisi cu o pătură, pentru a-l acoperi, când suntem siliți sau trebuie să ne oprim din mers, pentru cât de puțin timp. Ajunși acasă sau la conac, calul fie că este înădușit sau nu, îl plimbăm o leacă, mai înainte de al lega în grajd. Băgat în grajd, cu un șomoioș de pae căutăm a-l svântă și curățim de praf sau noroi, frecându-l bine peste tot corpul.

În tot timpul lucrului, ochiul conducătorului, fie călare fie în căruță, va fi neîncetat asupra mișcărilor și a infățîșerii animalului. Îndată ce o schiopătură se arată, trebuie să ea seama dacă nu cumva a căzut vre-o potcoavă, n'a călcat în vre-un cuiu sau nu a luat vre-o piatră în potcoavă. Dacă este trist, neliniștit, se va gândi îndată la îmbolnăvirea lui.

Călare fiind, omul va sta pe cât se poate mai bine pe

șea, fără a se legănă când la dreapta când la stânga, sau înainte și îndărăt, cunoscut fiind că prin astfel de clătinări producem sau înlesnim rănirea grebănului și a spinărei prin șea.

Moș-Gheorghe. — Cu mult rost vorbești, domnule învățator, așa este, din vina omului se strică mai în totdeauna calul în spinare. Mi-aduc aminte de când eram tânăr, aveam în curte un flăcău, ca servitor, pe Constantin al Bucurei, era vrednic el săracu, dar avea păcatul beției, din care pricină a și murit, știe satul, spânzurat, nu este vorbă mai bine că și-a făcut seama singur, decât să fi mai trăit în starea aceea de rușine în care-l adusese băutura. Il trimeteam călare, ba la târg, ba la moară, după treburi, când se întorcea acasă venea mai totdeauna amețit de rachiu, îl vedeam de departe, sta să cază după șea, din care cauză bietul animal mai totdeauna era vătămat în spinare.

Invățătorul. — Păi da, moș-Gheorghe, calul se rănea în spinare pentru că acel flăcău, cu cusurul beției, nu putea să se țină bine pe șea.

Lucrarea în timpul nopții, fiind și pentru animale mai obositoare, urmează deci ca un cal care și face serviciu noaptea, să muncească mai puține ceasuri ca un altul care își îndeplinește slujba în timpul zilei.

În fine, ca să aveți o idee, ceasurile de muncă ale unui cal, sub șea sau la ham, se socotesc ca la 8—10 ceasuri, în 24 ore, când lucrează la pas, și 4 până la 6 ceasuri, cu răsuffări din când în când, dacă muncește la trap.

La fugă, nu trebuie să muncească calul mai mult decât o jumătate ceas pe zi, odihnindu-l dintr'un moment într'altul. Grajdul în care se bagă calul după muncă, trebuie să fie curat și în bună stare, pentru ca astfel el să se poată odihni și să fie ferit de vânt sau frig, care l-ar putea îmbolnăvi.

Niculac Gheorghe. — Am dori să vă auzim cuvântându-ne și despre grajduri.

Invățătorul. — Foarte bine să povestim ceva și despre ele, dar de acestea altă dată.

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

Lucrările agricole în luna Maiu.

In această lună se mai poate semăna încă : cânepa, mohorul și porumbul destinat a se da ca hrană vitelor verde, chiar și meiu se poate semăna dacă în pământ se găsește încă destulă umezeală, ca încolțirea semintelor să se poată face cât se poate mai de grabă; și dacă timpul va fi ceva mai umed, altcum cultura meiului are să fie îngrijitoare.

De aceia și agricultorii practici spun, și cu multă dreptate, că meiu trebuie semănat în mătza zăpezei, ceea ce probează că el are trebuință de multă apă în pământ. Despre semănatul porumbului ca hrană pentru om, în această lună nici nu poate fi vorba, fiindcă nu putem ști cum are să fie vara mai ploioasă sau mai secetoasă, de aceia semănatul porumbului pentru hrana omului trebuie să se isprăvească până la 23 Aprilie, cel mai târziu.

Semănatul mohorului sau al păringului, dacă se poate, trebuie făcut chiar în luna Aprilie, sau cel mult pe la începutul lunii lui Maiu. Acest nutreț se dă verde vitelor de muncă, în lipsa altui nutreț. Când mohorul este amestecat cu meiu, dă totdeauna un nutreț mai bun și mai mult pentru toate vitele de muncă. Cătățimea de sămânță ce se seamănă la hectar este de 40 kilograme. Tot pentru hrana vitelor se seamănă și măturile sau sorgul, și ca nutrețul de sorg să fie mai bun, se amestecă sămânța de sorg cu sămânța de meiu sau cu sămânța de mohor, și după aceia se face semănătura, în cazul acesta fânul de sorg este de o calitate mai bună și îl mănâncă cu multă poftă toate vitele.

«Urzica». În alte țări se cultivă și urzica ca nutreț pentru vite. Fânul de urzică dă vitelor o hrană mai gustoasă, la vacile de lapte le înmulțește laptele ca calitate și cătățime, asemenea și la caprele hrănite cu fân de urzică, laptele dă zmântână mai multă și are un gust mai dulce.

Fânul de urzică se amestecă cu 4 părți fân natural sau cu 4 părți paie tocate și astfel se dă vitelor. Acest mod se practică mai cu seamă în Elveția, unde urzica se cultivă mai mult ca plantă de nutreț.

«Săpatul porumbului». Când porumbul a crescut de 5 cm., e bine să se grăpeze, fiindcă această lucrare îi face mai bine decât chiar săpatul; dacă nu se grăpează atunci se sapă când a crescut de 12 — 16 cm. Când porumbul este semănat în rânduri, săpatul se poate face cu prașitoarea mecanică.

Tot ca porumbul se sapă sfecla, cartofii, fasolea, mazărea, castreții, pepenii și dovleci. Săpatul se face, și trebuie să se facă și pe timp secetos, fiindcă în acest caz, apa care vine din stratele de jos ale pământului, în loc să se evaporeze, rămâne la rădăcinile plantelor cari pot să crească.

«Hrișca sau grăul negru», se seamănă mai mult în Moldova, în pământurile mai ușoare și bine lucrate, se seamănă la hectar 70 — 80 litri, apoi se grăpează ușor ca semintele să nu se îngroape prea adânc, căci în acest caz încolțirea și răsărirea lor se face cu multă greutate.

«Porumbul semănat ca plantă de nutreț». Ca plantă de nutreț porumbul se poate semăna din luna Maiu și până la sfârșitul

lunei Iulie. În acest caz porumbul se seamănă singur, sau amestecat cu sămânță de sofg, mohor și meu, semănatul se face prin împrăștiere sau în rânduri depărtate de 15—20 cm. Cătățimea de sămânță la hectar este de 50 litri în rânduri și 180 litri prin împrăștiere, după aceea se grăpează. Când porumbul s'a semănat prin împrăștiere și a răsărit prea des, se rărește când a crescut de 10 cm. După agronomul francez Doubasle, și după atâtea experiențe făcute la școala noastră de agricultură dela Herăstrău încă dela 1876 și până astăzi, porumbul dat ca hrană vitelor în stare verde, este unul dintre cele mai bune nutrețuri ce se poate da vacilor de lapte, boilor de muncă, ca și acelor puși la îngrășat. Porumbul se cosește de regulă când 'i a dat spicul. La hectar poate să producă 75—90 de mii de kgr. nutreț verde, care se poate compara, aproape cu 20.000 kg. fân uscat.

«Seceratul rapiței de toamnă». Pe la 20—25 Maiu începe seceratul rapiței. Când rapița este coaptă se cunoaște după trunchiu și foi, cari sunt galbene, iar semințele în teci sunt negre. Seceratul se face cu secera sau cu coasa împiedecată, dacă rapița a trecut în copt, seceratul se face cât se poate de dimineată, sau chiar în timpul nopții și nici odată ziua, numai astfel se va putea împiedică risipa semințelor. După secerat se treeră cu mașina căci lucrarea este mai economică, apoi semințele se dau la ciur de 2—3 ori, și se pune la magazie până ce se vând. E bine ca rapița să se vândă chiar de pe arie, căci păstrată în magazie își pierde din volum, din cauza apei ce se evaporază din sămânță. La hectar se poate produce 20—24 hectolitri sămânță.

«Cositul lucernei, a trifoiului și a sparcetei». Când aceste plante a înflorit se cosește cu coasa sau cu mașina de cosit. La uscarea fânului, ca și la strâns din poloage și făcutul copitei, trebuie să avem în vedere, ca foile de pe trunchiulețele plantelor să nu cadă, căci foile ridică hrana fânului. Când copitele se fac acasă trebuiesc făcute mai depărtate de grajd ca și de alte clădiri, ca la caz de foc să nu ardă și aceste clădiri, iar depărtarea între copite să fie de 10—20 metri, și aceasta tot din cauza focului. Copitele se fac în formă de «con» sau în formă de «șire». După ce s'a ridicat fânul de pe livele, locul se grăpează în lungime și de-acurmezisul, ca lucerna și trifoiul să crească mai repede. Lucerna produce fân uscat la hectar dela 5—15 mii de kilogr.; iar sămânță 5—7 hectolitri, sămânța se scoate din a doua cositură. Trifoiul și sparceta pot da fân uscat la hectar 4—7 mii de kilogr.

«Facerea ogoarelor». După seceratul rapiței locul se ară pentru semănatul grâului de toamnă, această lucrare se face și la alte locuri destinate la semănatul grâului. Această arătură trebuie făcută cât se poate de adânc.

«În grădina de pomi». Trebuie căutat ca să nu fie omizi, și dacă sunt trebuiesc stărpite, după cum am văzut în celelalte articole; dar se mai poate întrebuiță și doctoria următoare: La un hectolitr de apă se pune 2 litri nicotină, 1 kilogram sodă în cristală și 1 litru de alcool denaturat și cu acest amestec se stropesc foile pomilor cu omizi.

Dacă această lună este ploioasă, pe pomii roditori se prăsesc o mulțime de pureci verzi, din cauza acestora vedem șiruri de furnici urcându-se pe pomii roditori; pentru stărpirea puricilor ca și a furnicilor se întrebuițează doctoria următoare: în 2 $\frac{1}{2}$

litri apă, se topește 3 grame săpun negru, se pune $4\frac{1}{2}$ litri petrolu de lampă, se stropește tulpina și foile pomilor, se toarnă doctoria și în furnicarul lor dacă se găsește în apropiere de pomi. Mai sunt și alte doctorii cari nu se pot da în acest articol.

În grădina de altoi se începe cu altoitul pomilor cu mugure sau cu ochiu.

În grădina de legume se răsădește varza, gulia, conopida, pătlăgelele și ardeiul, răsădirea este mai bine a se face spre sară; celelalte legumi și zarzavaturi din grădină, se plivesc de burueni, se răresc și se udă regulat ca să poată să crească mai bine.

«In podgorii». Viea se prășește, această lucrare trebuie făcută până la 21 Maiu st. v., fiindcă dela această dată vița începe să înflorească. Când lăstarii au crescut de 5—10 cm. se stropesc eu saramură făcută din 2 kilogr. piatră vânăță, 1 kilogr. var gras în bucăți și apă 100 litri; piatra vânăță se disolvă în 10 litri apă și varul se stinge tot în 10 litri apă și după aceea se amestecă totul în cei 80 litri apă, ce-a mai rămas.

«Întreținerea vitelor de muncă». La vitele de muncă li se poate da ca hrană nutreț verde de lucernă, trifoiu, mazăriche, grâu, secară, orz și ovăz. Acestea se dau ca nutreț verde când a înflorit; iar lucerna și trifoiul, după ce s'a cosit se lasă 24 de ore în bătaia soarelui și după aceea să dă boilor de muncă.

«Ingrășarea vitelor la pășune.» Vitele bovine cari nu se mai pot întrebuița la munca câmpului și la producerea laptelui, se adun în cirezi și se dau la pășune unde se ingrașe până la toamnă.

«Oile». Dacă căldurile în această lună sunt mari, se tund.

«Albinele». Stupii slabi în lipsă de hrană se mută în locul celor puternici, această lucrare se face pe un timp frumos, dimineața pe la orele 10, când cele mai multe albine a plecat afară la câmp. Roitul stupilor se face dela ora 10—4 după amiază. Când albinele se grămădesc afară pe coșnițe și la urdiniș, este semn că stupii vor roi. Unii apicultori fac și roitul artificial.

«Creșterea gândacilor de mătase». Ouăle gândacilor de mătase se pun la clocit când foaia dudului are mărimea unei piese de 2 lei. Gândacii trec prin 5 vârste, în acest timp trebuie bine îngrijiți ca hrană și răriți, căci altfel gândacii se bolnăvesc. Aerul în odaie trebuie să fie curat și potrivit ca umezeală.

V. S. Moga.

Impotriva lepădării la epe și la vaci.— Un proprietar bogat din Germania scrie, că cel mai sigur mijloc împotriva lepădării la vaci și iepe este turta de sămânță de cânepă. Numai așa a putut prinde mănji și viței, după ce o mulțime de ani a pierdut și viței și mănji. Turta aceasta se dă regulat iepelor și vacilor cari sunt aproape de a fătă.

Excursiunea învățătorilor suceveni la Suceava.

Potrivit programului conferințelor generale învățărești, în ziua din urmă, învățătorii suceveni, au găsit că cel mai bun loc de văzut e Sfânta Cetate a Sucevei. Miercuri, la ceasurile 5^{1/2}, vre-o 20 de trăsuri pornesc ducând pe dascăli să se închine la altarul gloriei strămoșești. Bucuria eră mare, entuziasmul de nedescris. Șiragul de trăsuri eră impunător. De pe fețele dascălilor sburase tristețea care de multe ori îi învălue. Și-ragul de trăsuri a lăsat târgul Fălticenilor încă netrezit, a scoborit valea spre Miază-noapte către Somuz și a luat-o spre Bunești. Și eră o zi frumoasă și senină cum e mai bine să se înalțe sufletele. Senin eră cerul, senine erau și sufletele.

Și am pășit hotarul în dulcea Bucovină și printre ogoare bine îngrijite urcam dealul. De ici de colo se auziă întocmai ca niște accente a unei adânci păreri de rău, în murmure duioase, cuvintele:

Dulce Bucovină
Veselă grădină
Cu pomi roditori
Și mândri feciori. . .
Cine 'n ea se vede
Chiar în rai se crede
Cine-i trecător
Te plânge cu dor.

Biserica Sf. Gheorghe din Suceava.

Și aceste cuvinte aduceau câte un val de tristețea pe seninătatea sufletelor, întocmai ca norii ce învălue fața soarelui. După un drum de 2 ceasuri și ceva, în spre Mează-noapte se încep a zări turnurile bisericilor din Suceava. Apoi din ce în ce ozășelul ni se arată tot mai mult. La o depărtare de 3 km. de Suceava, învățătorimea a fost întâmpinată de o delegație a învățătorilor și profesorilor din oraș în frunte cu inspectorul școlar al districtului care a salutat pe oaspeți.

Itată-ne la porțile orașului. . . Cu 400 de ani ce eră aicea. . . cine intră atunci încununat de laurii biruinței? . . . O vremuri, O vremuri! . . .

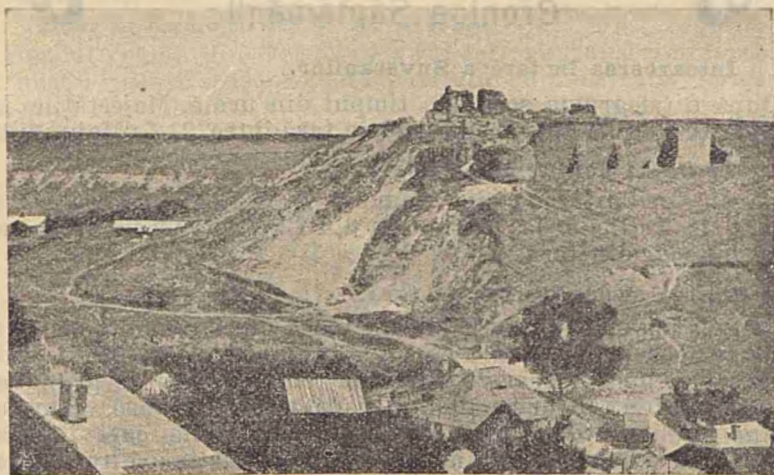
Și azi intrăm noi dascălii urmașii eroilor de odinioară. Fivom noi în stare să făurim suflete vrednice de fapte asemănătoare cu ale Șoimilor acestui cuib sfânt? . . .

Iată-ne la vechea Mitropolie a Sucevei, astăzi Mănăstirea Sf. Ioan cel nou. Părintele Ghedeon Balmoș, superiorul ei, ne primește cu bucurie, ne binecuvîntează venirea și ne salută cu dragoste frățească. Mănăstirea e în reparație. Pictura de odinioară nu se va nimici, dar se va înnoi păstrându-și caracteristica dintru început. Ne-am închinat la sfântul sioriu care a fost scos afară din capelă pe a cărei păreți sunt zugrăvite numele sfântului.

Și-am cercetat pe rând școala de băeți, mănăstirea Mirăuților, vechea mitropolie, restaurată nu de mult. E un adevărat cap de operă și-ți face impresia unui buchet. Înăuntru s'au înălțat rugi pentru Imparatul Austriei și Regele nostru, învățătorii cântând în cor, Imnul Austriac și Imnul național Român.

Dela Mirăuț, scoborim valea către răsărit, am ridicat la Cetate. Zidurile roase de vreme, vorbesc în muțenia lor de timpurile de mărire. Sufletele se înduioșează iar vorbele șefului iubit al dascălimii sucevene, fac să tresară inimile și să plece genunchii înaintea moaștelor sfinte, a petrelor ce-au apărat, cu pieptul lor, piepturile strămoșilor.

Mănăstirea Sucevița și ruinele cetății principilor români.

Și duși pe gânduri am scoborit iar în Suceava și zidurile au rămas tot tăcute, tot triste, glăsuind parcă: «luați aminte învățătorii ai neamului! Faceți din orice suflet, o cetate a românismului.»

Apoi am vizitat primăria și prefectura. Frații noștri apoi și-au ospătat o:speții la grădina «Școalei Române», unde s'au ținut toaste pentru sănătatea ambilor Suverani, pentru înfrățirea românilor și pentru înfrățirea învățătorilor de dincoace și dincolo.

Am văzut apoi gimnaziul (liceul), muzăul cu anticități adunate mai toate din partea locului, biserica armenescă, în a cărei ogradă e și o școală armenescă. Am intrat înăuntru și am găsit câțiva copii și un biet dascăl armean. Tipurile sunt cu adevărat orientale, armenesti. Un elev ne-a cecit armeneste și apoi a tradus. Și aceștia încă sunt rămășiți ale mătirei și bogăției nației armenesti de pe vremea când Suceava era cuib românesc.

Am încheat vizita cu cercetarea Mănăstirii Zamca, iarăși armenescă. Spre Meazt-noapte și apus a târgului e Zamca, înconjurată de ziduri, așezată pe un platou nalt. Dela piatra mănăstirii spre Miază-noapte se adâncește o vale mândră în care e așezat satul Șcheia, sat frumos cu case curățele. Valea se întinde mereu până în zarea depărtată și pri-

virea câtă s'o pătrundă parcă pentru a străbate toată întinderea dulcei Bucovine. Jos în vale se ivesc pietrele argintii ale apei Sucevei care ne aduce drept soie jalea fraților înstrăinați în propriul lor cămin.

Soarele da în desară. Ne-am strâns iarăși grămăjoară, ne-am urcat în trăsuri, am plecat cu duioșia în suflet, salutând călduros pe frații colegi și români care ne-au primit cu dragoste și ne-au arătat că sunt Români, și:

Pe cât timp români vor fi
Nu se tem că vor peri.

Iar vârfurile zidurilor sfintei cetăți înainte de a se ascunde după culmea dealului, s'au înălțat parcă și în muțenia lor, au glăsuț: «Luai aminte învățători ai neamului! Face-ți din orice suflet, o cetate a românismului.»

N. S.

Cronica Săptămânii.

Intoarcerea în țară a Suveranilor.

După o telegramă sosită în timpul din urmă, Majestățile Lor Regele și Regina se vor înturna în țară între 2—5 Maiu viitor.

Te-Deum pentru M. S. Regina.

La 24 Aprilie trecut, ziua numelui M. S. Reginei Elisabeta, s'a oficiat un Te-Deum la Mitropolia din Capitală precum și la celelalte biserici din țară.

Starea semănăturilor în țară.

Ploile căzute în ultimele zile în toată țara au fost de mare folos semănăturilor, mai ales celor târzii cari erau primejduite. Aceste ploi au asigurat recoltele de toamnă. Cele de primăvară au încolțit bine în urma ploilor și promit o creștere viguroasă.

S'au îmbunătățit de asemeni foarte mult viile cari în mare parte erau eppuse. Ploile au asigurat producțiunea livezilor naturale și artificiale. În general, în urma ploilor anul acesta se anunță ca un bun an agricol. În unele localități ploile au fost de scurtă durată dar foarte abundente și cu puțină grindină.

Măsuri împotriva pelagrei.

Direcțiunea generală a serviciului sanitar a adresat mai multor medici de spitale, unde s'a dovedit că bântue această boală grozavă, o circulară prin care le face cunoscut următoarele:

S'a hotărît instituirea la acele spitale, a unui serviciu vremelnic de hrănire a bolnavilor de pelagră. În acest scop, dela 1 Maiu. se va da în fiecare Duminică, tuturor pelagroșilor veniți la consultațiune, un bon de hrană, cu care ducându-se la bucătăria spitalului, să poată lua după eșirea dela biserică, câte-o ciorbă acră cu bucăți de carne și o pâine proaspătă. Pelagrosul care se va dovedi că a bătut la cărciumă se va da afară dela masă.

Medical spitalului va deschide o școală de bucătărie, luând soțiile sau fetele celor mai gravi bolnavi de pelagră și obișnuindu-le cu gătitul bucatelor. Măsura aceasta va dura 4 luni, până la 1 Septembrie, și la fiecare sfârșit de lună intendentul spitalului va încheia socotelile și le va înainta direcției sanitare, pre-

cum și o tabelă de numele bolnavilor cari au primit gustarea.

Pentru preîntâmpinarea cheltuelilor celor patru Dumineci din prima lună, direcția sanitară va da suma de 50 lei, iar pentru fiecare bolnav a dispus ca să se cheltuească în mijlociu 30 bani la o gustare. Această măsură s'a luat mai mult spre a se obișnui sâteanul cu o hrană mai bună și să-l depărteze de cârciumă.

Fabrică de țesături de fire de papură.

Ministerul domeniilor a concedat unor capitaliști străini instalarea în bălțile Dunărei la Galați și Brăila a unei fabrici de țesături de fire de papură. Ambele fabrici vor începe să funcționeze chiar în vara aceasta.

Monedele Jubilare.

Monedele jubilar de argint, de câte 1 leu și 5 lei au sosit ieri dela Bruxelles, la ministerul de finanțe. Cele de aur de câte 20, 50 și 100 de lei vor sosi la 1 Maiu. Toate aceste monede vor fi puse în circulație la 10 Maiu.

Bust în memoria lui V. A. Urechia.

Ateneul român din Dorohoiu a ridicat prin subscripție publică un bust în acest oraș pe piața palatului administrativ, în memoria mult regretatului V. A. Ureche, fost ministru, profesor universitar, membru al Academiei Române, președinte de onoare al Ateneului, etc. Solemnitatea desvelirii bustului se va face Duminecă 30 Aprilie a. c.

Dela Direcția Poștelor.

Direcțiunea generală a poștelor a hotărît următoarele: Pentru înlesnirea publicului se aprobă ca pachetele sau coletele interne, fără valoarea declarată, sau cu o valoare declarată de cel mult 50 lei, să fie admise la expediere, închise prin etichete gumate în loc de sigilii de ceară. Aceste obiecte trebuie să poarte adresa expeditorului și să fie astfel lipite încât să nu se poată umbla în pachet fără a se lăsa urme. Pentru gropuri sau scrisori de valoare chiar până la 50 lei, nu se îngăduie închiderea cu etichete, ci se mențin dispozițiile actuale, adică trebuie să fie sigilate cu ceară.

Alegerile din Ungaria.

La ultimele alegeri din Ungaria naționalitățile au câștigat multe locuri în dieta ungară. A sporit atât numărul deputaților români cât și al celor sârbi și slovaci, cu toate uneltirile stăpânirii. S'a ales un număr de 15 deputați români, dintre cei mai de seamă și cunoscuți luptători naționali, între care numim pe domnii: Dr. Iuliu Maniu, Dr. Alex. Vajda Voevod, Dr. Nicolau Șerban, Nicolau Oucu, Vasile Goldiș, Dr. Ștefan Pop, Dr. Ioan Suciș, Dr. Aurel Novac, Coriolan Bredicean, Dr. George Popovici Dr. Ștefan Popovici, Ion Ciocan. Cunoscuții luptători Preotul Dr. V. Lucaci și publicistul I. Rusu Șirianu, au căzut la aceste alegeri.

Temere de nou răsboiu ruso-japonez.

Guvernul japonez cere băncei ruso-chineze predarea banilor în numerar ce ar fi trebuit să se afle în lăzile băncei în momentul predării Port-Arthurului. Înainte de a se face pace, Rușii au izbutit să pună banii la adăpost; Japonezii însă, cercetând registrele, au izbutit să afle suma ce ar fi trebuit să se găsească în lăzi și care s'ar urcă la câteva milioane. Guvernul japonez

crede că acel capital, conform condițiilor păcii trebuia să fie dat generalului japonez Nogi și cere predarea acelor milioane amenințând în caz contrariu, cu secestrarea bunurilor imobile ale băncii, aflătoare la Port-Arthur și Dalny. În Rusia este teamă că din aceasta ar putea rezulta un nou războiu cu Japonia.

De pe Domeniile Coroanei

În luna trecută s'a ținut Adunarea Generală a societății economice culturale «Al. N. Lahovary» de pe Domeniul Coroanei Rușești, din județul Brăila.

Din darea de seamă ce s'a cetit membrilor se vede că societatea avea la 31 Decembrie 1905, un capital de 38.197 lei 91 bani, din cari peste 30.000 lei părți sociale, iar restul depunerii spre fructificare, fonduri de rezervă și cultural, donațiuni și altele. Câștigul net a fost de 2.058 lei 83 bani, din care s'a dat câte 10% fondurilor de rezervă și cultural, iar restul membrilor drept 7% dividende.

Pe lângă împrumuturile făcute societăților pentru diferite trebuințe, sătenii au mai fost ajutați tot ca împrumut cu 5.340 lei 87 bani, pentru achitarea ultimei rate a mașinei de treerat, ce au cumpărat în tovărășie. În 4 ani de când a fost procurată garnitura de treer, s'a plătit 9.000 lei din costul ei, așa că în anul acesta, cel mai târziu în cel viitor se va putea achita și restul de mai sus. Atunci se va putea reduce, pe de o parte taxele pentru treer, iar pe de alta se va pune bazele unui fond din care să se mai ia o garnitură sau alte mașini agricole.

În ce privește activitatea culturală, comitetul societății a organizat o serie de conferințe și câteva serbări și reprezentațiuni teatrale la cari au asistat sătenii în număr mare, a mai stimulat gustul de citit, punându-le la dispoziție cărți din biblioteca ce le-a fost dăruită de Administrația Domeniului Coroanei.

La sfârșitul dărei de seamă se aduc mulțumiri d-lui Ion Kalinderu, care a dat tot sprijinul societății, cum și locuitorilor în genere.

Bibliografii

A apărut:

Omul de doctrină și omul de acțiune, de cunoscutul profesor și publicist «St. C. Ioan», fost inspector școlar.

Prețul 1 leu la toate librăriile.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lui **Const. Daniilescu**, Zăvideni. — Trimeteți, și ce va fi potrivit se va publica.

— **Pr. C. Tebeică**, Stăncuța (Brăila). — Aveți de plată anul curent al 9-lea.

— D-lui **Andriescu**, Gropnița (Iași). — Adresați-vă Direcției «Monitorului Oficial», București.

Veste gospoărilor noștri dela sate.

Înainte de Sf. Nicolae, a eșit dela tipar un Calendar pe anul nou 1906, scris anume pentru săteni cu vorbe ce le pricepe oricare. Într'însul găsești de citit bucățile acestea: 1) Urare de noroc pe anul acest nou; 2) Întâmplările cele mai însemnate decând îi lumea; 3) Sărbătorile când is deschise dughenile și când nu se ține școală; 4) Sărbătorile anului întreg; 5) Rugăciune de secetă; 6) Iubirea și cinstirea părinților; 7) Sărbătorile ce trebuesc ținute; 8) Ce zice Sf. Scriptură de bețivi; 9) Războiul Rusului cu Japonul; 10) De vorbă cu Moș-Gheorghe (tot despre războiul acesta); 11) Regele nostru împlinește 40 ani de domnie; 12) Oameni de bine; 13) Sfaturi pentru lehuze; 14) Vorbe de înțelepciune; 15) Cum trebue să ne punem copiii la cale; 16) Copiii la meșteșug; 17) Nu vă vindeți pâinea dela gură; 18) Cântecul țaranului; 19) De-ale gospodăriei; 20) Pământ ori bani?; 21) «Țesătoarea»; 22) Moșii de-ale statului arendate dela săteni; 23) Luțernăria statului; 24) Sfaturi gospodărești; 25) Vorbe de haz și multe alte lucruri bune se găsesc în acest calendar cum rar veți găsi în altă carte.

Un an întreg îl ai de prieten care te sfătuie și-ți ține de urit. Pe asemenea odor nu-i păcat să dai cât de mult; însă el nu-i decât 40 bani și are încă chipurile mândre ale M. S. Regelui și Reginei la 40 ani de domnie, care se pot pune pe perete.

Cereți-l la adresa: «Redacția calendarului gospoărilor săteni», Băea-Suceava, trimetând banii cu mandat ori în mărci poștale.

Cine trimete bani pentru zece calendare, capătă două pe deasupra.

La redacția calendarului se mai găsesc portretele M. S. Regelui și Reginei pentru încadrat, cu prețul de 25 bani bucata (cu amândouă chipurile). Cine comandă 30 portrete capătă 5 gratis.

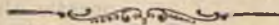
TÂNĂR, dorește ocupație de cântăreț I-îu la Biserică Parohială Urbană.

A se adresă: Teodor Luca, cântăreț Târgu-Ocna.

Avis important.

În editura cunoscutei librării **H. STEINBERG, str. Gabroven No. 10**, București, au apărut în **TREI VOLUME** lecțiuni practice, întocmite după programa școalelor primare urbane și rurale de Gh. N. Costescu, directorul școlii de băeți «Enăchiță-Văcărescu», din București. Această importantă lucrare cuprinde 3 volume și anume: Volumul I-îu *Metodica limbei Române*, cuprinde aproape toate lecțiile de Limba Română dela cl. I—IV-a așa cum trebuesc făcute cu copiii. Costă **5 lei**. Volumul II-lea: *Metodica Matematicei*, cuprinde lecțiile de aritmetică și geometrie după program, dela cl. I—IV-a. Costă **5 lei**. Volumul III-lea: *Metodica Istoriei și Geografie* cuprinde toate lecțiile de istorie și geografie după program dela cl. II—IV-a. Costă **7 lei**.

Fiecare volum cuprinde două părți: **teoria și practica**. Comandele se pot face la toate librăriile din țară.

NICOLAE LUPAŢ

24, Calea Victoriei, Bucureşti.

▣ PALARII, PALARII, PALARII ▣

moi şi tari, culori şi negre

primesc zilnic

Noutăţi diferite.

▣ GHETE, GHETE, GHETE ▣

pentru Dame, Bărbaţi şi Copii

Fabricaţiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-8.

THE BANK OF ROMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300 000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bucureşti.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rate, „
 G. I. Goschen . . . . . „
 Vicontele Duncannon . . . . . „
 E. W. H. Barry . . . . . „
 Robert Hamilton Lang . . . . . „
 Demetro de Frank . . . . . Viena
 P. Naville . . . . . Paris
 Ad. Vernes . . . . . „

Directori: { C. A. Stolz
 { E. E. Goodwin.
 Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
 Ioan Ghika şi Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Great Winchester street.
 Sucursala: Bucureşti, Piaţa sf. Gheorghie.

„NAŢIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREŞTI
 Capital în acţiuni întreg vărsat în aur . . . . . Lei 2.000 000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 şi daune 3.955 688.76
 Idem format din capital
 şi alte rezerve 1.075.842 60

Total în aur Lei 7 052.531.36
 Daune plătite . . . . . Lei 33.000.000

Vice-preşedinte A. Băicoianu.
 Dir. general E. Grünwald.

„NAŢIONALĂ“ asigură contra incendiuului, a «grindinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viaţă sunt permise în toate combinaţiunile obişnuite ca: «cas de moarte, supravieţuire, zestre şi rentă». Sediul social în palatul Societăţii din str. Doamnei No 12, Bucureşti. Reprezentantă generală în Bucureşti, str. Smârcan No. 4. Agenţii în toate oraşele din ţară.